

talesker, som han er sigtet for i den høitærede Ministers Skrivelse, og hvorefter der er handlet, i Stedet for at man burde have fulgt den Fremgangsmaade, som ellers følger overfor Folk, at man spørger dem selv. Dette at gaa paa Angiveri, løse Klager og senere indhentede Erklæringer om, hvad der staar i Blade, er en forkert Fremgangsmaade, og jeg vil navnlig sige, at den høitærede Minister maa ikke bruge Bladene i saa Henseende. Naar man nemlig har et Blad paa sin Samvittighed som „Berlingske Tidende“, saa tror jeg, at Ministeriet har al Grund til at være varsom i sin Behandling af andre Blades Erklæringer; thi hvad der har staaet at læse i „Berlingske Tidende“ i Vinter, er fuldstændig ligesaa nihilistisk, og for at minde det ærede Medlem fra Middelfart's Ord om Forbrydelser — idet jeg iøvrigt er enig med det ærede Medlem i, at Brugen af Forbrydelser til at naae sit Maal altid er fordømmelig og foragtelig — saa er Forbrydelsen en Kategori, som ikke skræmmer „Berlingske Tidendes“ Forfattere. Naar Ministeriet ganske roligt kun tage mod det, saa synes jeg nok, at det ser noget mærkværdigt ud, at det samme Ministerium straffer ikke blot en Højskolelærer, men en hel Skole og alle dens Elever, blot fordi en Højskolelærer har sagt Noget, som ikke var nær saa galt som det, der staar i „Berlingske Tidende“. Jeg finder i alle Tilfælde, at Ministeren skulde sørge for at faae bekyndgjort i Berlingske Tidende, at dette Blad ikke egner sig for Ungdommen. For Resten er jeg ikke enig med Ministeren i det, han udtalte om den Maade, hvorpaa Kontoen skulde anvendes. Kontoen kan ikke forstås paa den Maade, at Fordelingen af Tilskudene mellem de enkelte Højskoler er fuldstændig overladt til Ministerens Forgodtbefindende. Og den Anmærkning til Finantsloven 1882—83, som den høitærede Minister læste op, og hvorefter han har ledsaget Fortegnelsen med en Bemærkning om, at han kun ansaa de Skoler, som der ere opførte som værende til Gavn for Landets Oplysning, som Skoler, der kunne faae Del i Statsstilskudet, den er ikke afgjørende for denne Sag; thi Bevillingen, Fordelingsmaaden og Betingelserne for Anvendelsen af Bevillingen ere aftalte med Ministerens Forgænger, og jeg ser ikke rettere, end at den høitærede Minister, som har arvet Reglerne, ogsaa er forpligtiget til at holde de Regler, som den Gang bleve aftalte med hans Formand, og det kan ikke forandres ved en Bemærkning, der tilføies som Bilag til Finantsloven, navnlig da denne ikke absolut var i Strid med de Regler, der

ere bindende. Thi man maa forståa Anmærkningen under Forudsætning af en Aftale, og denne Bemærkning maa altsaa kunne forstås saaledes: „Kun de paa Fortegnelsen opførte Skoler ville faae Statsstilskud;“ men denne Fortegnelse er naturligvis bygget paa de hidtil gjældende Aftaler. Paa anden Maade kan denne Anmærkning ikke forstås. Der var altsaa ikke nogen som helst Anledning for Folkethinget til at tage Forbehold overfor denne Anmærkning, fordi vi ikke kunde forstå den anderledes, end at, da Ministeren ikke havde erklæret sig derimod, maatte de Aftaler, der tidligere vare truffet, endnu være gjældende. Det var noget Andet, om Ministeren havde erklæret sig fuldstændig fri. Men det har Ministeren ikke gjort. Han har rolig beholdt Bevillingen uden at tale et Ord om, at han ikke har søgt sig bunden ved den truffede Aftale. Men saa maa Ministeren ikke komme og sige: Her staar i Anmærkningerne, at kun de Skoler faae Tilskud, som ere optagne paa Listen, naar han saa samtidig gjør en Høimæling af, at han ikke betragter sig bunden med Hensyn til selve Listens Affattelse til tidligere truffet Aftale, hvorefter de paa denne Liste staaende Skoler skulde have Tilskud. Den høitærede Minister er bunden ved de Aftaler, som hans Forgænger har truffet med os, og dem kan han ikke komme fra. — Dernæst sagde den meget ærede Minister, at han antog, at vedkommende Skoleaad spurgte Eleverne, hvilken Skole de gik til. Det antager jeg ikke, de gjøre, thi dertil ere de fuldstændig uberettigede. Ogsaa om dette Punkt er der truffet Aftale mellem Finantsudvalget og den ærede Ministers Forgænger, og der er aldrig fra vor Side lagt Dølgmaal paa, at vi betragte Skoleaadene som uberettigede til at gjøre dette. Det har aldrig været Meningen med denne Bevilling at give Ministeren et Middele til at favorisere politiske Venner og forfølge politiske Modstandere, men det bliver det mere og mere efter den Maade, hvorpaa den anvendes.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius):

Siden den ærede Ordfører atter benægter min Berettigelse til at gjøre, hvad jeg har gjort overfor Biby Skole, da skal jeg atter gjøre ham og det høie Thing opmærksom paa, at den omtalte Anmærkning er aldeles tydelig og klar, og at jeg ved den har frasagt mig alle Forpligtelser, som maaste kunde menes at paahvile mig fra tidligere Tider. Der staar klart: „De Folkehøjskoler, som efter Ministeriets Skjønnende opfylde Betingelserne for at henregnes til denne Slags Undervisningsanstalter, og som kunne anses